

Inițiere

Aspiranta

Am zburat prosteste cu aripi abia ivite, încă moi,
spre o lume necunoscută și mi-am ars gândul-fluture,
gândul unui om mult prea mic pentru lumea plină de vulturi pleșuvi
care-și găsesc adăpost în cuiburile nepăzite,
ascunzându-și aici propria neputință
și sărăcia cuvântului.

Îmbrăcată în haină de gală țesută din firul naivității
am pășit în universul cuvântului pe care-l visasem curcubeu,
dar haina s-a dovedit mult prea subțire pentru
ghearele învățate să sfâșie orice vrea să răsară
printre decoruri de mucava
și farduri crăpate.

Și în mijlocul balului de inițiere în lumea muzelor
am rămas nudă în fața unor ochi imobili, ochi de nevăzători,
au apărut guri de după cortine, guri care mă acuzau că pășesc pe un drum
bătătorit de alții, râdeau de trăirile mele vetuste, neelevate,
apoi mi-au impus un drumul la modă, dar fără sens pentru mine
cerându-mi să scriu cu litere înghețate între file,
am încercat, dar sufletul a împietrit.

Instinctiv am strâns în palmă scânteia primită de la facere și
am privit spre acele guri, vorbeau din vârful buzelor și se înecau
într-un ocean născut din orgoliu demiurgic ori din frustrări,
am fugit adunându-mi în grabă aripile lovite chiar la primul zbor
și le-am făcut toiag în formă de sfântă cruce,
apărându-mă de gloria cuvântului rece.